

det rammer den i dens Heelhed og Grundtræk. Men Finantsloven faaer, saaledes som den nu bliver behandlet, aldeles ingen Betydning, naar der ikke udvæses en lignende Indflydelse paa alle Regulativer for Gageansættelse. Det er paa ingen Maade, fordi jeg sidder i dette Thing, at jeg gjør denne Paastand; hvis Omstændighederne nogensinde skulde føre mig til at være Medlem af det andet Thing, skal den ærede Finantsminister see, at jeg, naar han indbringer Forslag af denne Art, skal bestræbe mig for, at faae dem forkastede der, for at det stadig skal vise sig, at de kun kunne fremmes, naar de komme her først.

Mæc: Naar det nu imidlertid synes, som om Regjeringen har gjort sig det til Regel — og jeg maa ogsaa indrømme det Uheldige heri — først at forelægge Lønningslove i det andet Thing, saa troer jeg paa den anden Side heller ikke, at vi ved den Slags Love, der knytte sig saa nær til Finantsloven, kunne aldeles slutte os til den Anskuelse, som den ærede sidste Taler begyndte sit Foredrag med, at lade dem omtrent gaae saaledes, som de paa det andet Sted ere vedtagne. Jeg troer, det saameget mindre gaaer an — saa ønskeligt det i og for sig kunde være, at man saa lidet som muligt afviger fra Love, der engang af den anden Deel af den lovgivende Magt ere vedtagne — jeg troer dog, det saa meget mindre gaaer an ved Love, som indeholde saa complicerede Lønnings-systemer, som f. Ex. den, der her er foreslagt. Her ere ikke saa faa forskelligeartede Størrelser, der komme under Burdering; der er mange Forhold, som trænge til en nøiere Besigtigelse, og det vil erindres, at det ogsaa paa det andet Sted har kundgjort sig, at man der troede ikke at have erholdt tilstrækkelig Oplysning, at man der, idet mindste for en Deel, ikke troede sig fuldkommen instrueret i Sagen. Dette siger jeg uden nogen Slags Henyldning til, at Sagen ikke der skulde være, som jeg troer den er, undergaaet en samvittighedsfuld og omhyggelig Behandling, at ogsaa Regjeringen der skulde være rede til, ligesom her, at give alle mulige Oplysninger Sagens Dødsfælde vedkommende; men jeg maa tilstaae, at der i den Henseende endnu er Savn tilstede.

Der er en Side ved denne Lønningslov, hvorved jeg føler en Tilfredsstillelse fremfor ved dem, der tidligere ere blevne os forelagte, idet nemlig Fordringerne i det Hele taget ingenlunde forekomme mig at være for høit stillede. Man kan ikke i Almindelighed sige, at de Lønninger, der ere bestemte for Embedsmænd under Postvæsenet, her egentligt ere for høit ansatte, vel at mærke, naar man gaaer ud fra den Forudsætning, og den troer jeg, vi her maae gaae ud fra, at Regjeringen, og navnlig den nuværende Finantsminister, vil stræbe hen til, at Postvæsenets Embeder blive besatte med Mænd, som ved praktisk Erfaring have uddannet sig til virkelig Kundskab og Routine i Faget, at man ikke bliver ved at hylde den Praxis, hvoraf der endnu er endog temmelig friske Spor tilbage, at tage Embedsmænd eller Andre fra quiescerede Stillinger, og sætte dem hen paa Poster, der netop fordre den større Activitet. Naar man paa denne Maade vil besætte disse Embeder med vigilante Mænd, saa ere disse ogsaa saadanne, der, om de vel ikke kræve nogen særdeles aandelig Overlegenhed, dog fordre en stadig og ufravendt Opmærksomhed paa Forretningerne, der medføre en saa stor Anstrængelse og til en vis Maade en fysisk Overbebyrdelse, idetmindste paa sine Steder i Landet, at det med Billighed kan fordres, at de ere nogenlunde rundeligt afslagne. Men paa den anden Side skjøner jeg ikke ret, hvorfor der i Lønningerne fremtræder flere Forskelligheder, hvortil der, idetmindste efter hvad jeg har formaaet at see ind i Forholdene, ikke er nogen egentlig Grund. Det er saaledes vistnok ikke for høit, naar man har sat den højeste Sats for Postmesterembedet paa et Sted som Helsingør, der er en temmelig betydelig Correspondenceplads, navnlig for Drefunds Vedkommende, til 2,200 Rbd.; men jeg seer derimod ingen Grund, hvorfor man har havet højste Pladser paa det samme Point. Jeg seer heller ikke, hvorfor man har stillet Aarhus og Alborg høiere end f. Ex. Randers. Det forekommer mig, at der netop derved viser sig en Uoverensstemmelse, som maaffee grunder sig paa, at man har taget Hensyn ved Fastsættelsen af Størrelser, der ikke altid have været de rette; at man har seet hen til Byernes